

3 **Cena Numeru**
centy w Krakowie, Podgórze
i na prowincji.

PRENUMERATA

miesięczna w Krakowie i Sk. 50 h. (z dostawą do domu
na prowincji z przesyłką pocztową 1 Kor. 50 hal.
Prenumerata za granicą 1 mk. 50 l. 2 h. 1 ra.
POJEDYNCZE GOZEMPLAKI NABYWAŁ MOŻNA
WE WSZYSTKICH AGENCJACH PISM I NA WSZYST-
KICH DWORCACH KOLEJOWYCH

Diennik niezawisły demokratyczny ilustrowany.

Redakcja i Administracja „Nowiny”. Kraków, ul. Wiśna L. 2, Tel. 340.
Ekspedycja „Nowiny” ul. Wiśna L. 2.

REDAKTOR NACZELNY:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 340)
od godziny 9 rano do godziny 7 wieczorem w biurze ulicy Wiśna L. 2.
Rękopisów nie zwraca się.

OGŁOSZENIA

za wiersz peltu 16 hal, za każdy następny raz 12 hal.
dobre ogłoszenia po 4 halercie od wiersza, (minimum
50 hal). Nadane za wiersz peltowy 50 hal. spody na
każdej stronie 8 Kor. — Zaliczenie 20 hal. za tytuł.
Inseraty prowadzi w swoim zarządzie n. M. Hupczy.
Administracja „Nowiny” ul. Wiśna L. 2.
otwarta od godziny 8 rano do godziny 8 wieczorem

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencja
Sokołowskiego, Pasaż Hausmana L. 2.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. — Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincji.

WYBORY Z NOWYCH DZIELNIC.

Kampania agitacyjna w tych dzielnicach, gdzie o mandat radziecki ubiega się kilku kandydatów, doszła dziś do punktu kulminacyjnego. Dębniak, Półwisia Zwierzynieckie, Wąsawskie, Krowodrza i Nowa Wieś patrzą się i mienią o różnorodnych plakatów wyborczych.

Ta walka wyborcza chlubnie świadczy o obywatelstwie nowych dzielnic Krakowa. Wąsawskie bowiem zaznacza się silny protest przeciw polityce na charakterystycznym rozbiciu podmiejskich mólów i pajków, wreszcie niezawidli rozwałki obywateli sprzeciwiają się kandydaturą jednostek gęstej i ciężkiej, nie pozwalają sobie naręczyć pewnych „magistrackich” osobistości, lecz oświadczają się — mimo wszelkiej presji i różnych zabiegów ze strony gęstej — za kandydatami niezależnymi, dającymi gwarancję, że dla dobra gminy, a nie głównie dla swego dobra — pracować potrafią.

W tem widac objaw zdrowy i pomyślny. Bo Rada miasta bardzo potrzebuje odświeżenia i regeneracji. Nie można dopuścić, aby nowe dzielnice wykazywały do Rady 11 pionków, bezwzględnie i zawiśle od protekcyj z góry lub sprytnych gęstej, trzymających się pańki i magistrackiej klanii, lecz trzeba starać się o to, aby ciału radzieckiemu skrzepło się wejściem 11 młodych, zdrowych, niezależnych i rozumnych, których młot, których głos, których praca w Radzie zaważy.

Prez. z podjątkami dobra gminnego! Prez. z macherami i spekulantami gruntu! Prez. z wszelkimi młotami, bakami, szerszeniami, kretami, pajkami i pijawkami podmiejskimi!

Głosowałeś tak? Niech przeto obywateli nie lekają się zemsty kretów i pajków, lecz zgodnie z sumieniem oddadą głos niezawidli kandydatom!

Na Nowej Wsi.

Na Nowej Wsi zalecamy wyborcom gorąco kandydatów dr. Karola Krzetuskiego, dr. Karola Krzetuskiego, który w swoim czasie, a z czasem doskonałym praktykiem bankowym. Obecność takiego fachowca w Radzie miasta, które ciągle podejmuje wielkie operacje finansowe, jest we wszelkim pożądane, porada dr. Krzetuskiego może być bardzo cenna — a jest to obywatel prawego charakteru i umysłu niezawidli.

Z drugiej poinformowanej strony dowiadujemy się, że jeden z kierowników obozu „Nowej Reformy” (która w sprawie obywateli wyborców tak osobliwą odgrywa rolę) zgłosił się do dra K., obiecując mu poparcie „N. Reformy” pod warunkiem, że dr K. wstąpi do klubu demokratycznego w Radzie m. Dr. Krzetuski odmówił; chce bowiem zachować niezawidli i swobodę tak pożądaną krytyki.

Ten krok dr. Krzetuskiego jest najlepszą reklamą dla jego kandydatury.

(Nb. zaznaczyć należy, że delegaci „N. Reformy” usiłowali wszystkich kandydatów mieszczkańskich wciągnąć do swego klubu, ale prawie wszędzie spotkali się z odmową).

Nie wątpimy, że obywatele z Nowej Wsi oddadzą swe głosy drogi Krzetuskiemu. Kontrkandydat p. Rosół, (znany wielki amator „komisyj”) pod żadnym względem nie może mierzyc się z drem Krzetuskim.

Na Półwisia Zwierzynieckim.

Ruch przedwyborczy w nowych dzielnicach krakowskich nabrął znaczenia celowego ruchu społecznoko-ekonomicznego.

Inicjatywę w tym kierunku dało widocznie Półwisia. Tam bowiem wydano pierwsze hasło do stworzenia stronnictwa niezależnych wyborców, a to z powodu dyktatorskiego postępowania magistratu, który w osobie majstra murarskiego, p. Walentego Duda, upatrzył sobie najpotulniejszego radcę miejskiego. Wobec tego inteligencja Półwisia skupiła się około kandydatów budowniczego, p. J. Wilczyńskiego i kupca p. Piotra Jadowskiego. Poniemaj p. Wilczyński miał wszelkie ułogi podwójnego wyboru, t. j. w Półwisi i Zwierzyni, wybrał on w końcu Zwierzyni, aby tem zabezpieczyć wybór p. Po-

trowi Jadowskiemu u, obywateli tak dalece niezawidli, że przyrzekli on nawet wykonawstwo urzędu radcy miejskiego w ściśle porównaniu ze stałym komitetem doradczym, który powstanie z wyboru wszystkich wyborców Półwisia zaraz po dokonanym wyborze.

Kandydaturę poważanego kupca p. P. Jadowskiego polecamy wyborcom!

Na Dębniakach.

Dębniak przedstawiający dziś przykre obraz rozwydrzonej menażerii. Młot, baki, pajaki, krety i wszelkie podmiejskie spekulacje — przywdziali skórkę hyen wyborczych. Osobiłiwa to zoologiczna transformacja!

Prez. kandydaturę kolejowego urzędnika i amatora „grzeźniczości”, który ze szczupłej pensji wybudował sobie w Dębniakach nieznośną kamieniczkę „ludowca”, który należał do partii wrożej ludności miejskiej, do partii lichwiarzy agrarnych, odważa się kandydować w miejsce: prez. kandydaturę im. Pajaka zaznacza się w Dębniakach powszechne oburzenie.

„Zasługi” p. Pajaka około gminy polegają na tem, że był przeciwny połączeniu Dębniak z Krakowem, a następnie, że zaprowadził do swej realności, aż hen nad stawami, Świątów gazowe, wodę i chodniki, przez co podniósł wartość swej realności, a więc zasługi! się przedwyborczym sobie! Podczas gdy w centrum Dębniak brak jednego lub drugiego, a mieszkańcy np. ul. Ogrodowej po wodę szli na Rynek, mieszkańcy Podzamcza znowu na ulicę Pocztową odbywać muszą daleką pielgrzymkę po wodę, p. Jan Pajak zdobył dla siebie, światła gazowe, wodę i chodniki, więc zasługa jest!

Piszą nam z Dębniak:

„Wśród walki wyborczej odbywającej się obecnie na Dębniakach, jedną z najważniejszych ról odgrywa niejaki Karol Sechorza, zecer z zawodu, który zrobił jako były członek rady gminnej, świetny interes, gdyż kupił spory kawałek gruntu gminnego po 5 koron za sążeń, a obecnie żąda już po 120 koron za sążeń. Z wdzieczności za poparcie tegoż interesu przez pana Pajaka, popiera teraz wraz z całą kłają byłych macherów gminnych kandydaturę p. Pajaka, który w broszurze swej dowodzi, że mieszkanie w Krakowie są jeszcze tanie, bo dwa pokoje z kuchnią powinny kosztować 141 kor. miesięcznie!”

Należy zwrócić uwagę klasy pracującej w szczególności drukarzom, by tak bez krytyki nie wierzyli pięknym słówkom p. Sechorzy i nie lecieli ślepo w siatkę pajęzczą.

Jedynym kandydatem, na którego rozumni wyborcy solidarnie głosować powinni jest **Wacław Krzetuski**.

P. Wacław Krzetuski jest ukończonym prawnikiem i jako taki ma tytuł inżyniera, jest siłą fachową (zwłaszcza w zakresie spraw wodnych), której obecność w Radzie jest pożądaną. P. Krzetuski jest człowiekiem młodym, energicznym, jest niezawidli wybitnym przemysłowcem, właścicielem zakładów reprodukcyjnych, członkiem komisji egzamin. dla czeładzi stolarskiej etc., jednym słowem obywatel, który potrafi skutecznie dla dobra swej dzielnicy pracować, nie uważając mandatu tytuł za źródło własnej korzyści.

Cała inteligencja, najpoważniejsi obywateli Dębniak, przeciwni gospodarce macherów, głosować będą na inż. W. Krzetuskiego, który jest też popierany przez Koło Mieszczkańskie w Krakowie.

Na Wąsawskim.

Choć dzielnica to niewielka, kandydatów aż sześć staje do walki. Bo na mandat ma chrapkę i socjalista p. Dr. Drobner i zastępca analfabety p. Kasprzaka, także ludowiec Barden (ale o tym obu kandydatach nie ma potrzeby sądzić się rozwiódli). Poza tymi kandydatami są pp. Detloff, Romanowski, Barański i Dykowski.

Mędzy tymi kandydatami powinno nastąpić porozumienie, aby nie nastąpiło szkodliwe rozbiście głosów.

Na Krowodrzy.

W szerokości kołach miasta znany i poważany dla prawego charakteru i swej uczynności obywatel p. Andrzej Guzickowski jest kandydatem okręgu miejskiego. Wybitny przemysłowiec, wytrwały znawca stosunków ekonomicznych w mieście, dyre-

ktor Tow. kredytowego rekołdizniaków, p. A. Guzickowski będzie w Radzie miasta prawdziwie pożyteczną siłą.

W okręgu wiejskim polecamy wyborcom kandydaturę p. A. Zbroji.

Kongres ludowców.

Rezultat kongresu ludowców w Tarnowie był taki, jaki przewidywaliśmy: kierunek p. Stapińskiego, zmierzającego do nadania stronnictwu zdecydowanego charakteru partii stanowco-chłopskiej — zwyciężył. Chłopi poszli za tem hasłem, rozbijając jednostkę narodową — a p. Stapiński utrzymał się nadal na stanowisku dyktatora partii.

P. Stapiński, zalety od konserwatystów, postrzegał panem chłopów. Ale jak długo nim pozostać? „Kurier Lwowski” w przeddzień kongresu we wstępnym artykule wyraża zdanie, że p. Stapiński chwilowo zwyciężył, ale nie długo tak będzie.

Bo oboje są duszy polskiej przekonanymi, że wszystkich kierować winien interes, że nie należy uwielbiać nieznośnego próś powołania i dążyć jedynie do sukcesu anejałowego i dobrobytu materialnego, bez względu na losy całego narodu.

Obrazy sądu były bardzo burzliwe, choć „fronduści” było obecnych tylko 15. Między red. Dąbkiem a p. Olaszewskim przyszedł do wielkiej acyacji, gdy Olaszewski rzekł, że Dąbki jest na żołdzie wesełopolakim”. Dąbki i zerwał się wtedy i zawołał:

„Jest to bezczelny fałsz, na który może się zdobyć tylko człowiek typu p. Olaszewskiego. Za te słowa odpowiem sam przed sądem”.

Hasło tym trwały przez kilka minut.

O duchu, panującym wśród sebranych, świadczą między innymi okrzyki na cześć namistatki Bobrzyńskiego. Jeden z chłopów porwał Stapińskiego — z Kościuszką, drugi bliźniaczko — z Chrystusem, który też cierpliwie niewinnie!

Ze reszucelny Wyśloucha uchwalono, przysłać trzeba sprytowi p. Stapińskiego, który obudził między ludem okrzyki, że jest na żołdzie wesełopolakim”.

Do otwartego rozłamu, do wykluczenia „frondu” ze stronnictwa nie przyszło, ponieważ p. Stapiński ze względów taktycznych obecnie sobie tego nie życzył.

Kongres tarnowski wydał rezultat, równy przekłonienu całego dotychczasowego programu ludowców i oddaniu chłopów w służbę wielkich agrarnych.

Przebieg obrad kongresu ludowców.

(Od naszego korespondenta).

W sąpionielni sali „Sokoła” otwiera o godzinie pół do 12-tej w południe Stapiński kongres ludowców, stwierdzając, że licząc w nim udział 1980 delegatów z 49 powiatów politycznych. Stapiński wskazuje na szereg, jaki mu czynią polityczny co do wrócenia się na żołdzie partijnym i stwierdza wobec tego, że dziś majątek jego jest taki sam, jak na początku kariery politycznej. Ma jedną ideę: Zjednoczenia całego narodu chłopiwa w jedno silne stronnictwo. Dowiedzieć zwycięstwa tej idei jest przysięgą polową Potockiego i ks. Dr. Zygulskiego do partii ludowej. Perypetje w polityce były konieczne w czasie ogólniaki są za pomocą przeciwniechępleństwa wesełopolakim; wesełopolakia biurokracja i jej polityka to niebezpieczeństwo kraju i całej ojczyzny. Spotkał mnie, powiada — i kilku moich kolegów niebezpieczeństwo w postaci Banku państwowego, ale postaram się o rządową pożyczkę — Ludwicy musiel swego czasu wstąpić do Koła polskiego, wywalił stąd chłoba, które skutki dziś mająć są szczytną. — Dziś we w kraju walka o władzę — Stapiński przysięga że ludowcy są za sobą i za mało przygotowani by władzę ujął w swe dłonie. Ale stronnictwo, które się o to kusi, jest nad wyraz nieprzygotowane. Za satysfakcją podnosi „rozłam” wśród wesełopolaków; oświadcza dalej, że między stronnictwem ludowym lub jego presem a żadnym innem kompromis żadnego nie zawierano i że ścieśn kom-

promis taki nie istnieje i jak sądził istać nie będzie. Było tylko wesełenne pomagali sobie — tak długo siedzi z konserwatystami jak długo i o ile pozwalał na to interes ludowy. Dlaczego walczyć z wesełopolakami? bo sąrdowo w Królestwie jak i w Posnańskim doprowadziłi swoją politykę do „bankructwa idei polskiej” i rozbili jednostkę narodową. (Co za nonsensy! Prap. red.).

Prezydentowie obejmuje poseł dr. Bernadziowski. Po drugiej dyskusji formalnej uchwała się ograniczyć czas sprawowadawców do 20 minut a czas mówców do 10 minut.

Del. Szuszkiewicz (fronda): Cóż wyjawienia co do sejmowej akcji wyborczej p. S. L. Zapytuje jakim prawem zawarł Stapiński sojus z konserwatystami.

Pos. Stapiński: Nie powinienem władzieli odpowiadać bo już dajem kilkakrotnie na to odpowiedź. Jeśli p. Szuszkiewicz dotychczas w wierzył, to i dziś nie uwierzy. Stwierdzam, że 4 przymiotnikowe prawo wyborcze jest dogmatem politycznym; stwierdzam dalej, że żadnego kompromisu z konserwatystami (po za wyborami, co już mienilo) nie ma (???)

Del. Kosicki: Cóż reformy stronnictwa ale nie rewolucyjnej leca przez sąatanie błądów; oświadcza się za Stapińskiego.

Del. Jaworski, Łęcki i Bał, oświadczają się za Stapińskim. To samo Słowicki z Błanowską, Fróch i dr. Świerżewski.

Del. red. Dąbki (fronda): Mówili tu niektórzy, że fronda tu powinna raczej walczyć z ciemnotą w kraju, z opłiwitem, nie z własnym przewodnictwem partijnym. Tak jest. Oświadcza się za walką z ciemnotą, ale walka ta ma być walką z konserwatystami, walka z Bobrzyńskim, z tymi który nasycał szkoły i t. d. Konserwatystów trzeba wywrzucić z sejmku, tak, jak się ich wyrzuciło z parlamentu. Tej pracy nie widzi obecnie w stronnictwie. Widzi natomiast kompromisy. W myślowość wywołał słowa odpowiedzi rezolucyjnej, popierającej to, że przez 3 lata nie wypełniano zasadniczych postulatów programu partyjnego. (Częściowo oklaski, silnie apławy).

Pos. Olaszewski (napada na Dąbkiego): Dlaczego to Dąbki nie wspominał weale o narodowej demokracji? Bardzo to mu jest potrzebne. Konserwatyści ut są dziś potęgą, ale potęgą i to zgubną dla partii ludowej są wesełopolacy — więc z nimi walka!

Wybrano mówców generalnych (zapisanych było bowiem 25).

Bol. Wyśloucha, generalny mówca frondy, witał uczestników oklaskami oświadcza, że ma plan Stapińskiego, w którym ten sam przysięga na to pewnych błądów. Rozstrząsa 2 okresy w historii stronnictwa: pierwszy okres to epoka walki radykalnej w imię sądu ludowego, (przy straszeniu twarzą stąd), 2-ga epoka zdobywania korzyści w drodze podstępów, polityka „realna”. Wyśloucha stwierdza, że ta polityka p. S. L. jest chłopską, jest polityką, którą się tylko nazywa realną dla drobnych koncepcji, jakie jej stronnictwo świadczy. Stronnictwo nie powinno być predelektoratem dla wytarzowywania drobnych usług, jak Bank lub „Własi”, o których się tyle mówi. Korzyści praw dawać w niem; polityka obecna jest realna z punktu widzenia konserwaty, nie ludu. W reszucelny świetnie wystylizowaną domaga się, by polityka p. S. L. była samodzielną, zasadniczą i moralną a nie kramarskim pełnem kłamliwosci i sądy osobistego zysku.

Bojko (pro) nie walczył akceptacji politykę Stapińskiego, ale odnosi się do niego, jak do syna. Każy człowiek czasem błądzi. Inaczej mówi się w domu n siebie, inaczej musi się mówić będąc postran. Chłop nie jest tak radykalny, jak sądził panowie a za zielonego stolu.

Stapiński: Zanim się uamie Bobrzyński, trzeba wiedzieć, kto na jego przydzie miejsca. Nie ma żadnej nadziei, by przyszedł lepsy. A z Bobrzyńskim to jest dobre, że przeciwnie temu walka jest zatwa(???). Stapiński prosi o odrzucenie rezolucji Dąbkiego, a przyjęcie rezolucji Wyśloucha. Jest za tem, by „Przyjaciel ludu” stał się własnością stronnictwa.

Rezolucję Sułkowskiej, aby Stapińskiego wybrano presem, uchwalono większością znaczną!

L. ZIEMBIŃSKI
Kraków, pl. Maryacki. L. 2.

wielki wybór
papierów listowych.
Ceny konkurencyjne.
Zwraca się uwagę na adres.

wybrano prezesem P. S. L. Stapińskiego wiceprezesem 1965 contra 16 głosów. Wybrany w sekcjach był zwykle sławny przysięga wojowników i obecnie zwycięstwo.

Nastąpił wybór Rady naczelnej, do której wezwali przedstawicieli wszystkich 49 powiatów, nadto 5 poza przedstawicielami powiatów. Wiceprezesa wybrano dra Greka.

Po paśmie przystąpiono do kwestii reformy ordynacji wyborczej. Przeważali poseł Waszng, Dabki, prof. Jaegermann, dr Wróbel i J. Uchwalono walczyć o 4 przym. pr. wyb. do Sejmu. Rezolucja Dabkiego, by ewent. walczyć o batrycję, upadła.

Dyskusje nad organizacją rolniczą, b. chaotyczną, przerwano. Dyskutowano jeszcze o koncepcjach rybnikarskich.

O 8 kongres zostali zamknięci.

Rezolucje-grupy narodow.-demokr. w Kole polskiem.

Z Wiednia donoszą:

Grupa posłów narod.-demokratycznych, pragnąc zastrzec sobie na wiekszym terenie parlamentarnym swobodę działania, dyktowanego warunkami politycznymi, które tam na miejscu najlepiej ocenić się dają, uchwaliła w sobotę po dłuższej naradzie większością głosów następujące rezolucje:

1) Grupa poselska narodowo-demokratyczna prowadzi politykę zgodnie z presem i zupełnie samodzielnie.

2) Rezolucje przez sądy uchwalane nie mogą mieć żadnego znaczenia dla kierunku polityki poselskiej.

3) Pod względem konstytucyjnym grupa jest zupełnie autonomiczną.

Nie byli obecni posłowie German i Battaglia. Prezes Głębicki, głosował z większością. Mniejszość głosowała przeciw. Dyskusja była bardzo ostra i żywa.

Dalszy ciąg posiedzenia odbędzie się we wtorek. Na tam posiedzeniu omawiany będzie stosunek grupy poselskiej do prezydium stronnictwa narodowo-demokratycznego we Lwowie.

Ze Lwowa donoszą, że szepowa prof. dr Grabich wobec tych rezolucji ustąpił z zarządu stronnictwa.

Za kilka dni zbierze się we Lwowie komitet główny.

ZE SWIATA.

Sprawa Hofrichtera. Hofrichter cofnął przed sądem swoje przyznanie się, wobec czego nie skazano go na śmierć, jak dzień wcześniej donosiliśmy, tylko na 20 lat ciężkiego więzienia.

Hofrichter przyznaje się do winy złożył nie wobec sędziego śledczego majora-audytora Kunza, lecz wobec psychiatrów. Znamienno są jednak złożył w formie nie zamkniętej, że widok był, iż chce przez to wywołać wrażenie umysłowo-choro- go; nadto dodawał jeszcze różne smyślone szczegóły, aby wrażenie to spotęgować. Gdy lekarze poznali się na symulacji, Hofrichter zażądał wyroku, cofnął później przed sądem swoje zeznanie. Z tego powodu sąd skazał go na 30 lat ciężkiego więzienia.

Nie ulega wątpliwości, że wyrok ten zostanie zatwierdzony.

Kwestia kretańska. Król grecki, bawie w Londynie, odwiedził tam istniejące, że będzie zmuszony abdykować, jeżeli Kreta nie będzie przyłączona do Grecji. Niedawno pojawiła się ponownie propozycja, pochodząca od Włoch, aby Turcy odstąpiła Kretę Grecji za 25 milionów franków. Rząd turecki jednak propozycję tę z całą stanowczością odrzucił.

Zaprowadzenie zleństwa na Litwie i Rosji. Duma ukochana wczoraj trzeci raz przedłożyła o tych zleństwach. Celem przedłożenia przyjęto 167 głosami centrum nacjonalistów i części prawicy przeciw 139 głosom krajowej prawicy i opozycji, w której był i Polacy.

Fundusz Rosnegera. Wczoraj zebrała się we Wiedniu po raz pierwszy Rada nadzorcza funduszu in. Rosnegera. Stwierdzono, że dotąd złożono przeszło 25 milionów kor., z czego niemieckiemu Związkowi szkolnemu przysługują 950.000 koron na szkoły i ogrody dla dzieci na północnej i południowej granicy terytorium.

Manewry jesienne. Powojnę się już rozkładły większych dwóch wojennych w b. r. Między innymi postanowiono, że w manewrach cesarskich wezmą udział korpusy VI (kozacy), X (przemyski), XI (włocławski) z dotychczasowymi dywizjami obrony krajowej. Manewry cesarskie zakończą się 16 września.

Sprawa honorowości piosenki Breitera. Parlamentarna rada honorowa w sprawie piosenki Breitera zbierze się za 2 tygodnie przyszłego tygodnia

z powodu, że przybyć mają jeszcze nowi świadkowie z Galicji.

Tajemnicze umówionych pokoiów. Niedolężne śledztwo warszawskie w sprawie tajemniczych złodziei w pokojach umówionych przy ulicy Marszałkowskiej przynosi usłyszane sągaskie — Chociaż istnieją poszlaki przeto wiadomym osobom, ostatecznie jednak ustalił ich niewątpliwie winy niepodobną. Zabójcy zatarli wszystkie ślady za sobą. Jedynym faktycznym dowodem, obciążającym sąresztowanego br. Ronkiera jest, jak dotąd, to tylko, że on, a nie kto inny, kupował dywan i ciężkie portyery, jakimi wyposażony był pokój, w którym spełniono morderstwo na osobie Charnowskiego. Potwierdził to handlarz, u którego te przedmioty były nabywane. Z drugiej strony okazało się, że w dniu zabójstwa brat Ronkiera był w Warszawie. Z tego względu pierwszorzędne znaczenie w śledztwie będzie miało rozstrzygnięcie kwestii co do położenia materialnego br. Ronkiera. Kwestia ta nie jest jeszcze rozwiązana i władze mają tu wiele rzeczy do wyjaśnienia. Śledztwo sądzi się z tego powodu na czas dłuższy, trwać będzie prawdopodobnie jeszcze parę tygodni, tak, że dopiero w jesieni sensacyjnym tem- ptem stanie się przedmiotem rozprawy w sądzie okręgowym warszawskim.

Z KRAJU.

Śmierć z powodu nieładnia matry. Piszą nam z Rzeszowa: W sobotę o godz. 11 w tymże zaciężył seminarium naukielskiego w Rzeszowie, Malecki tuż przed stacją Rzeszów pod kółka pociągu, idącego do Krakowa i poniósł śmierć na miejscu. Przyczyną samobójstwa było przedpięcie przy- matu.

Z Białej. Wpis do I. kl. gimnazjum realnego T. S. L. w Białej odbywał się będą od 24 do 30 czerwca rano do południa i egzamina wstępne 30 czerwca po południu o godz. 3-ciej, a w razie większej ilości uczniów I lipca b. r. rano o godz. 8-miej. Po wklasyfikacji odbędą się wpisy do kl. I, II i III, w 3 ostatnich dniach sierpnia, a egzamina wstępne do kl. I 31 sierpnia b. r. — Gimnazjum realne posiada parę publiczności, przyznane rozporządzeniem k. ministerstwa w i. o. z dnia 3 kwietnia 1910 r. L. 1221.

Wpis do seminarium naukielskiego męskiego T. S. L. w Białej odbywał się będą 30 czerwca, I i 2 lipca b. r., a egzamina wstępne do kl. przygotowawczej i na kurs I, 2 lipca rano o godz. 8-miej. W razie potrzeby wpisować się będzie uczniów także 29 i 30 sierpnia, a egzamina wstępne odbędą się 31 sierpnia b. r. o godz. 8-miej rano.

Warunki przyjęcia w obu zakładach T. S. L. jak w odpowiednich zakładach państwowych.

Przed wyznaczeniem miejsca dla ucznia zechcą p. T. rodzice lub opiekunowie porozumieć się z dyrektorem Zakładu. — Nowo wpisujący się uczniowie mają się zgłaszać w towarzystwie rodziców lub opiekunów.

Rok szkolny 1909/10 zakończy się 30 czerwca, r. szk. 1910/11 rozpocznie się 1 września.

Z SALI SĄDOWEJ.

Wyimowanie pieniędzy z listów amerykańskich.

Druga z rzędu rozprawa o listy w tej kadencji. Tym razem chodzi o wyimowanie pieniędzy z listów rekomendowanych, przysyłanych z Ameryki. Na ławie oskarżonych zasiadł 21-letni Franciszek Ciuryły, rodem z Borzycina, był aspirant pocztowy w Wieliczce. Akt oskarżenia przedstawia sprawę następującą:

Ciuryły prowadził oddział poczty listowej na poczcie w Wieliczce od 15 lipca do 10 września 1909 r. Obowiązki swe spełniał niedbale. Do Wieliczki nadchodziło bardzo dużo listów z Ameryki, tak zwykłych, jak i polecanych, do okolicznych chłopów. W listach bardzo często przysyłały wychodzą z Ameryki pieniądze.

Manipulację Ciuryły z listami amerykańskimi wyszedł na jaw we wrześniu 1909 r. Dnia 8 września nadeszły do urzędu pocztowego dwa listy rekomendowane, jeden do Józefa Kempy, drugi do Romana Kulmy z Dobranowic. Ciuryły, nie czekając aż się adresaci po nie zgłoszą, napisał na nich „unkbaktin, retour”, na drugim „retour unbehoben” i 11 września oddał je oficyjancie p. Walery Strzelbickiej, aby je wyeksperymentowała. Pani S. zwróciła mu uwagę, że nazwisko Kulmy jest znanem i że listów nie można oddawać Ciuryły oddał, że wójt z Dobranowic oświadczył mu, że adresaci ich wsi nie mają. Następnie listy te podsunął adiunktowi p. Bożekowi, aby je wyeksperymentował do Ameryki. P. Bożka tego nie zrobiła, a oficyjantka Miałowicz zawiadomiła o nich adresatów. Ci się zgłosili, otworzyli listy — i przekonał się, że z nich wyjęto pieniądze.

Oskarżo, że listy były otwierane. Podejrzanie padło ożrazu na Ciuryły, tembardziej, że on, mimo, że dochody miał bardzo małe, bawił się po całych nocach, grywał w karty, wyjeżdżał do Krakowa i ku-

powat narzeczony bukiety i biżuterię. Zeznał to Edward Mł., Stefan Krokiewicz i Stanisław Chodorowski; widziano arszu Ciuryły, jak zmieniał pieniądze w kantorze Eibenschütz.

W toku śledztwa okazało się, że Ciuryły skradł pieniądze z listów rekomendowanych i wyjął z nich raz 175 kor. Co wyjął z listów zwykłych, niewiadomo, bo na te listy nie prowadził się ewidencji.

Rozprawę przewodniczył radca Obulowicz — oskarża prok. dr Rosławski — broni radca Pawłowicz.

Oskarżony przyznaje się do tego, że ogabił listy do Kulmy i Kempy adresowane, jak również wiele innych listów, a skądże oblicza tylko na około 20 dolarów. Wyrok zapadnie jutro.

Naokoło sceny i estrady.

Z opery. Ślagiczne letnie w Krakowie rozpoczęła opera lwowska wystawieniem przepięknej opery Moniuszkowskiej „Straszny dwór”, dzieła, które na widoku i piękności nie traci, mimo lat i prawd w sztuce przetrwałych się po nad niego i jest zawsze umiłowaniem dziełem polskiego geniuszu. „Straszny dwór” nawet w tej postaci, w jakiej go dotychczas pokazywano, nie stracił na świeżości, lecz należało by wystawić go strasniej pod względem reżyserskim, odświeżając w ten sposób i odnawiając dzieło. Wykonanie, niestety przewodził dyr. Siemicki, było pod względem muzycznym nieco staranniejsze niż lat poprzednich. Stefana śpiewał p. Dzierżewski, artysta znany z pierwszej imprezy p. Hellera w Krakowie. Staranny w oddaniu muzycznej strony partii poruszał się na scenie z swobodą i elegancją znanąmują wielką rutyną sceniczną. Zbigniewa odgrywał p. Tarnowski, śpiewał, umiennie wyśpiewał zalety pięknego głosu i podeprzeć go walory staranną, pełną temperamencie gra.

Przedstawiciel partii Macia był p. Symański, który stworzył nową postać charakteru pełną pod względem aktorskim ubierając ją w szczegóły gry oraz interpretacji świeże i pomyślane indywidualnie. P. Okoński szlachetną postacią mieniczą zachwycał, jak zawsze, audytorem. — Skołubę śpiewał p. Jeleński, Damazego — przeszarżowanego po operetkowym — p. Sulikowski. — Dwie osoby dziewczęcy Jądwig i Anna miały przedstawicieli w p. Lachowskiej i Dąbickiej. Cześnikowa była p. Kasprzowiczowa. — W wystawieniu cudo było dobre, choć reżyserzy i kapelmistrz, lecz mimo to tercet „Cichy domku” brzmiał nie całkiem zgodnie — a w nieporozumieniu myślowych nie mógł chwilowo rozebrać się mieniczą. — Teatr wypełniła publiczność tylko ta, która uczęszcza na krzesła doręczne. Fotele oraz łóżka wiały pustkami. Tak sam stan był na popołudniowym przedstawieniu „Czaru wala”. W wykonaniu mieniczą, ale niezmieniony pod względem reżyserskim dano w niedzielę. — Nową tu była tylko p. Brzeska, w partii śpiewniczej Heleny. Śpiewała poprawnie, grała bez zarzutu. Resztę partii pozostało w dawnej obsadzie. Operetkę kierował dyr. Słomkowski.

Wczorasz dano „Opowieści Hoffmanna” z p. Korwin Szymanowską we wszystkich trzech obrotach i p. Dzierżewskim w partii Hoffmanna. — Przedstawienie kierował p. Siemicki, który zbierał oklaski za staranną wykonania.

Mili goście z nad morze Peltawy przedstawili się korzystniej jak lat poprzednich — na początek. Oby tak dalej.

St. Bura.

Z teatru miejskiego. „Manewry jesienne”, świetna węgierska operetka, która w przeszłym roku wystawiona przy końcu sezonu, odniosła sukces niebywały w Krakowie, a potem we Lwowie — przedstawioną będzie jutro we wtorek po raz pierwszy w sezonie letnim, po raz drugi w sobotę, niemal w tej samej obsadzie.

We wtorek w pięknej operze Bizet’a „Carmen”, wystąpi wyborna jej reprezentantka pna Lachowska, pociągająca Micaelą będzie pna Dąbicka. W partii Don Josego wystąpi p. Dzierżewski. Toreadorem będzie p. Okoński. We czwartek wznowioną zostanie ulubiona operka Falla „Rozwódka” z pnią Mianowską w roli tytułowej. W piątek wznowienie „Arcydzieła” Jana Strakoskiego i udziałem listy operowych, jak np.: Korwin Szymanowski, Heleny Mianowskiej, Katarzyny Sawickiej, Felicji Brzeskiej, Władysława Floryńskiego, Adama Dobrowicza, Adama Okońskiego, Władysława Paszkowskiego w głównych rolach. W niedzielę po południu usłyszymy słynną bałkę operową „Jaś i Małgosia” z pnią Lachowską i pnią Kliszewską w tytułowych postaciach, a za wieczorem niemiernie atrakcyjnego naszego mistrza Moniuszkowskiego „Halkę” z pnią Dąbicką, pp. Dzierżewskim, Okońskim i Tarnowskim w swoich popisowych partych.

Z teatru letniego w Parku krakowskim Ma rację p. Rygiel, że w okresie kanikuły wystawia dzieła lekkiej muzyki. Ten rodzaj sztuk, o ile jest takte dobrze wykonywany, jak „Pajacyki” i „Beben”, jest dla publiczności pożądaną atrakcją i zapewne może teatrowi w Parku stałą frekwencję. „Pajacyki” jestto popisouri z ródnych oper i operetek nader zię- cnie ułożone przez p. Rapackiego. Odegrane żywo,

przygotowane „widocznie starannie, dale pole do popisu p. Rapackiej (Kolombina), p. Sydorowi (Pierrot) i p. Turskiemu (Arlekin). P. Sydor głosem doskonale usposobiony zbierał zasłużone oklaski za szeregi piosenek, p. Zimajer-Rapacka za odpiewaną z wdziękiem i linęją szeregiem, oraz wyborną grę; p. Turski podbił publiczność humorem, a całość skądinąd, do czego niewątpliwie przyczynił się także dobrze zespiewany chórz i kapelmistrz p. Tessa- rzik, który dzielnie kierował orkiestrą.

W wesołej operetce Offenbacha „Beben” naturalnie z niedołączonymi kankonikami, świąteli tryumfu p. Zimajer, nierówna jako właścicielka pensjonatu dla dziewcząt p. Boulinard i p. Rapacka jako premy- kacz „Beben” pensjonatka Berla. Role męskie spoczywały w rękach pp. Szarkowskiego i Bończy (Bel- phegor i Basolet). Pełna werwa gra tej czwórki, zrem- cęca Offenbachowska muzyka, a przedwyszystkiem u- duzał p. Zimajer i p. Rapacki złożyły się na bar- dzo udane przedstawienie. Sala była dobrze napeł- niona, publiczność bawiła się doskonale. Przedsta- wienie to wskazuje dyrektorowi Rygielowi drogę, o której postępują uczytni z teatru letniego w Parku krakowskim miejsce rozrywki dla szerokiej publiczno- ści, spragnionej muzyki.

Dyrektorka komunikuje nam: Nierówna gra pp. Adolfiny Zimajer i Heleny Rapackiej w „Pajacy- kach” i „Beben” była nagrodzona luznymi okla- skami publiczności, która wypełniła salę po brzegi w sobotę i w niedzielę. Dziś więc znów „Pajacyki” i „Beben”.

Dyrektorka teatru ludowego postanowiła dawać dla szerszych warstw i młodzieży gminnej na cenach bardzo niskich, „popularne” przedstawienia. (Ceny: łoża 600 kor., kresła po 220 kor. i 1 kor., parter 40 i 20 hal.) Pierwsze takie przedstawienie dane będzie we wtorek, na którym artyści odegrają: „Ułanów księcia Józefa”.

Z teatru ludowego przy ul. Rajskiej. W sobotę odegrano dramat w 2 aktach Ascha „Z biegiem lat”. Dramat walczy bez akcji dramatycznej — jedynym momentem dramatycznym jest zakończenie — Akcja sztuki życie rodziny żydowskiej w miasteczku pro- wincjonalnym nad Wisłą. Młody żyd, zięc rabina, przekonuje się, że ani stara łara, ani spókoł domowej ogniska przy boku kochającej żony nie wystarc- za mu; marzy, pragnie boso, które jest trzęsicią duszy, serca, całej przynady, pragnie się wyrwać do- towarzyszonego trybu życia i rozszerzyć widnokrąg umysłu i serca. Opuściła dom rodziców, żonę, dzie- ci i idzie w świat, aby po siedmiu latach tufaczki i szukania tracić duchowej powroć, jako walcący we wszystko i pragnący tylko spokoju, który testio- wi daje stara łara i pewność przyszłości Mesyasa. Ro- dzina przyjmuje zbłądnęła, ale 8-letni syn, dowia- dując, że ten obcy, to jego ojciec, wyznaje z dzie- cinną szczerością: „Nie chęć takiego ojca”. Treść prosta, interesująca, ale słabo wyekspona. W opaco- waniu dramatycznym nad talent, zręczność sceniczną, ale zbyt wiele deklamacji, nie do przebaczenia ogo- niaste monologi osłabiają akcję. Wykonanie sceniczne było dobre. P. Bienin grał rolę Dawida poprawnie, chwiliami zupełnie dobrze i pewnie, zwłaszcza w ko- fowych scenach; p. Orlicz, jako zina Dawida, była bardzo dobra, lecz brakowało jej w pierwszym akcie kłikliwości; pp. Gajowska i Kowalski stanowili zno- szoną parę starych żydów, rabin tylko zmienił żar- kowe modły w pałes.

W Koronurze i Litwinie” dyr. Rygiel przedsta- wił świetnie typ Litwina starego, natomiast słabo i błado wypadła rola Wójcika. — Reży- serya obdu sztuk, po pewnym braku efektów, była bez zarzutu i wnosząc z oklasków sobotnich widzów wymienione sztuki mogą się utrzymać na repertuarze, pierwsza dla interesującej treści — druga dla świetnej gry dyr. Rygiela.

„Sufrazyści” w teatrze w Parku krakowskim. Dyrektor Rygiel wystawi w najbliższych dniach wysta- wienie komedijarskie p. Kridlinskiego pod tym tytułem (która we Lwowie wywołała demonstrację ze strony emancypantów).

W „Sokole” podgrądkim, w szczerze zapelnionej sali, święcono 11 b. m. (staraniem szkoły wyższol- wej żeńskiej) po raz drugi grunwaldzką rocznicę. Całość wypadła znakomicie, a złożyły się na nią: śpiewy, deklamacje i odegranie utworu scenicznego: „Nawrócenie”, poprzedzone prologiem, wypowiedzia- nym przez córkę autora, pannę Horwathówną, która wystąpiła w ładnym, czerwono-białym, staropolskim stroju narodowym. Sztuka, osnuta na 16 stosunków w Poznanskim, przesładowała i pruskich rógów, po- dobała się ogólnie i wywarła głębokie wrażenie. Nieustające oklaski były nagrodą dla aranzérów wie- czornicy, autor i występujących.

Repertuar teatru miejskiego: Opera i operetka. Poniedziałek: „Madama Butterfly” opera. Wtorek: „Manewry jesienne” operetka. Wtorek: „Carmen” opera.

Repertuar teatru ludowego: W Parku krakowskim. Poniedziałek: „Pajacyki i Beben”. Wtorek: „Ułan księcia Józefa”. Wtorek: „Za czerwoną”

PRĘDKI, ŁÓŻNE, BAŁKON, gminne, RYGIEL, TRESZYŃSKI dla dzieci
oraz ciągle nowości w zabawkach poleca:
STEFAN PORĘBSKI Kraków, Rygiel 22. W niedzielę i święta zamknięte.

